

DE KERSTWENS

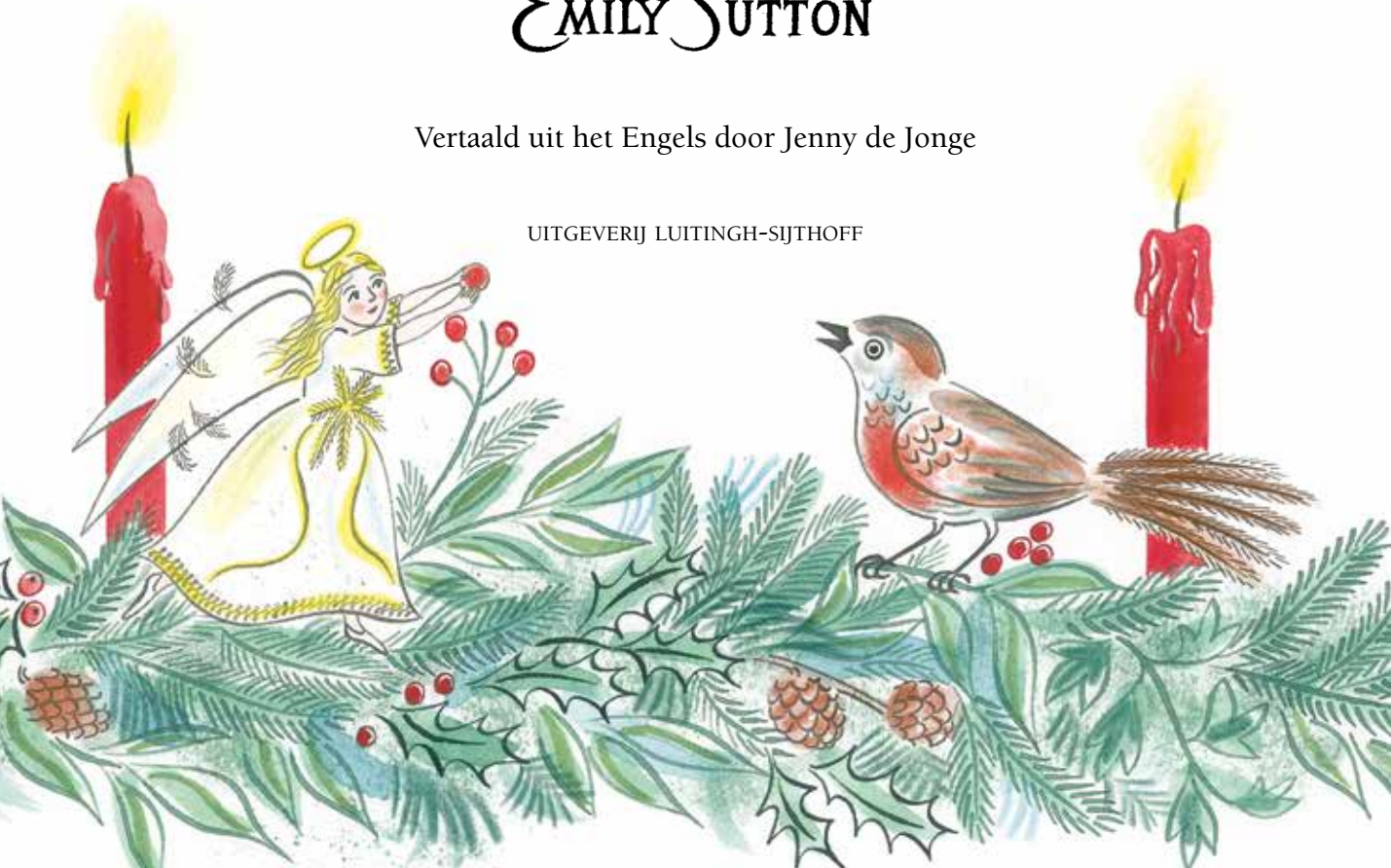
KATHERINE RUNDELL

Met illustraties van

EMILY SUTTON

Vertaald uit het Engels door Jenny de Jonge

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Het was Kerstavond en Theo was aan het vechten met een kartonnen doos. De doos was aan de winnende hand. Iemand was heel enthousiast met plakband in de weer geweest. Iemand had het belangrijk gevonden dat de doos veilig dicht bleef.

De watten waren even oud als de kerstversieringen; ze roken naar kruiden en oude parfum. De meeste versieringen waren kerstballen en daarvan was meer dan de helft in tweeën gebroken. Fronsend haalde Theo ze uit de doos. ‘Je hoort je niet in je vingers te snijden met Kerst,’ mompelde hij. ‘Dat staat nergens in kerstliedjes.’

Maar op de bodem van de doos lagen vier andere kerstversieringen: een hobbelpaard, een roodborstje, een blikken soldaatje met een trommel en een engel. De vleugels van de engel waren in de rui en de trommel van de soldaat was roestig. Het roodborstje had een kaal plekje en de hobbels van het hobbelpaard waren

gedeeltelijk weggevreten door houtworm.

Theo hing ze in de boom, naast de lichtjes die geen licht gaven. Hij was niet lang genoeg om bij de hoge takken te komen, dus probeerde hij de engel naar de top van de boom te gooien. Toen dat niet lukte, stak hij haar klem tussen de takken. De gebroken kerstballen rangschikte hij zo goed als hij kon. Hij had de doos met versieringen boven op een kast gevonden; zijn ouders hadden geen tijd gehad om nieuwe te kopen. Ze hadden ook geen tijd gehad om een kalkoen te kopen. Ze waren alle twee op hun werk. Een envelop met cadeaubonnen was het enige geschenk onder de boom.

Theo probeerde de envelop een wat leukere vorm te geven, maar dat hielp niet echt.

‘Je moet niet te lang opblijven,’ hadden zijn ouders gezegd. ‘Vanavond zijn we thuis.’

‘Maar zo gauw jullie kunnen? Beloof je dat?’

‘Dat beloven we.’ Zijn moeder had met één hand zijn wang gestreeld. Haar andere hand was in haar tas op zoek naar haar telefoon. ‘De oppas zal wat pasteitjes voor je bakken. Daar hou je toch zo van?’

Theo trok een gezicht.

Niemand in de wereld

houdt echt van die pasteitjes, dacht hij. Maar hij was een beleefde jongen, dus zei hij alleen: ‘Waarom komt mevrouw Goodyere niet oppassen?’

‘Ze gaf geen reden,’ had zijn vader gezegd. ‘Ze zei alleen dat ze vanavond niet kon. En ze wordt trouwens behoorlijk oud. De burens zeggen dat ze een beetje eigenaardig wordt.’

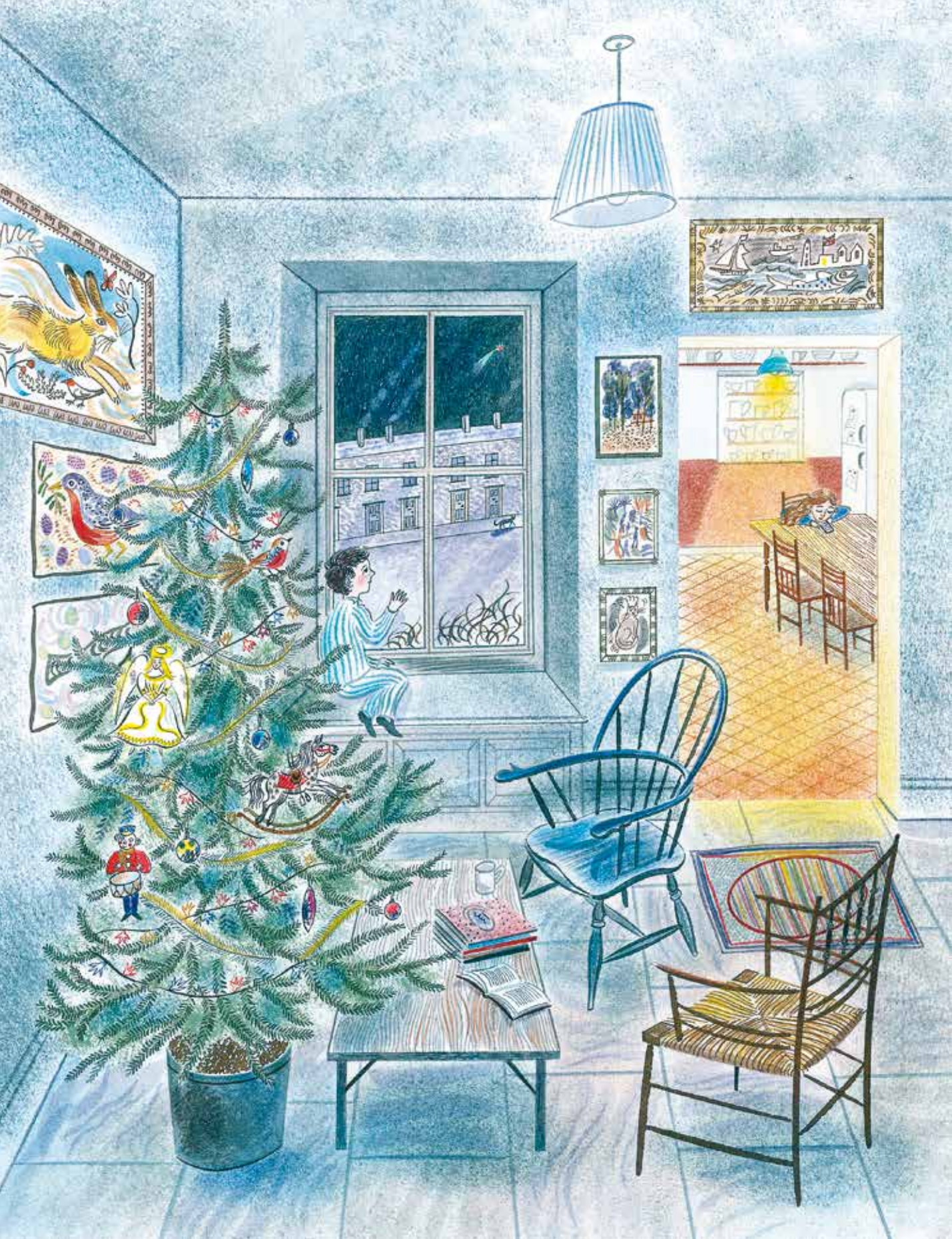
‘Ik vind haar wel aardig,’ zei hij, ‘ik hou zelfs van haar.’ Mevrouw Goodyere praatte in zichzelf maar ze gaf hem chocoladetaart met kaas die verrassend lekker was en tegen bedtijd zong ze voor hem.

Zijn ouders hadden de oppas gevraagd Theo te helpen met het ophangen van de versieringen, maar ze was aan de keukentafel in slaap gevallen met haar neus tegen haar telefoon gedrukt.

Theo slikte. Hij keek uit het raam, omdat dat niet zo moeilijk was als naar de boom kijken.

Terwijl hij keek zag hij een ster. Een ster die door de

lucht schoot met rode en groene knipperlichtjes.

‘Een vallende ster,’ fluisterde hij. Hij sloot zijn ogen, balde zijn vuisten, kruiste zijn voeten en beet op zijn tong. Zijn vader zei altijd: als je iets wenst, moet je het met je hele hart doen. Theo dacht aan zijn hart dat onder vier lagen trui bonkte. (Het was koud in huis, want Theo kon niet bij de thermostaat.)

Hij deed met heel zijn hart een wens. Ik wil niet alleen zijn, dacht hij. Hij zei het hardop: ‘Ik wens dat iemand bij me kon zijn. Dat ik niet allenig ben.’ Hij hoopte dat vallende sterren niet zo om goede spelling gaven.

Hij wenste zo hard dat hij er kippenvel van kreeg en zijn hoofd duizelde.

Uit de boom achter hem klonk geritsel. Theo draaide zich bliksemsnel om. Het blikken soldaatje haakte de lus los die hem vasthield aan de tak en slingerde omhoog.